

## POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa W. S. i G. S.  
przeciwko S. spółce akcyjnej w W.  
o ustalenie i zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu  
z 27 maja 2025 r., I ACa 782/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódek kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Pozwem z 11 marca 2020 r, skierowanym przeciwko S. S.A. w W., powódka – W. S., w szczególności, wniosła o: ustalenie nieważności umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] z 27 kwietnia 2007 r. oraz umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] z 5 listopada 2007 r. i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 219.259,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty; ewentualnie, o ustalenie bezskuteczności częściowej umowy kredytu na cele

mieszkaniowe [...] nr [...] z 27 kwietnia 2007 r. oraz umowy nr [...] z 5 listopada 2007 r. w zakresie klauzul indeksacyjnych zawartych w § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 2 powyższych umów i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 74.329,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty.

Wskutek dokonanych przez pozwanego przekształceń podmiotowych, tj. połączenia K. S.A. w W. z B. S.A. z siedzibą we W, pozwany Bank S. stał się następcą prawnym K. S.A. w W.

Następczo aneksowane powyższe umowy kredytowe (udzielone kredyty były indeksowane, aczkolwiek błędnie określone, jako denominowane/waloryzowane w CHF): nr [...] z 27 kwietnia 2007 r. oraz nr [...] z 5 listopada 2007 r. małżonkowie: powódka – W. S. oraz jej mąż – D. S. zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego – K. S.A. w W., przy czym kwota z pierwszej umowy kredytowej była przeznaczona na zakup i remont nieruchomości gruntowej, zabudowanej zlokalizowanej w C., gm. R., działka gruntu nr [...], o powierzchni [...], a kwota z drugiej umowy miała być spożytkowana na cele remontowe nieruchomości zlokalizowanej w C., gm. R., działka nr [...] - jako kredyt uzupełniający do kredytu na cele mieszkaniowe nr [...]. Pomiędzy D. i W. małżonkami S., jako kredytobiorcami obowiązywał ustrój majątkowej wspólności ustawowej.

Mąż powódki – D. S. zmarł 14 listopada 2016 r., a spadek po nim na mocy ustawy nabyły w częściach równych żona spadkodawcy W. S. oraz jego córka G. S.

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank wniósł, między innymi, o oddalenie powództwa w całości podnosząc też zarzut przedawnienia, ewentualny zarzut potrącenia oraz ewentualny zarzut zatrzymania.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy w Poznaniu, w związku ze śmiercią D. S., zawiadomił małoletnią – G. S. o przedmiotowym procesie poprzez zawiadomienie jej przedstawiciela ustawowego, to jest matki – W. S., zobowiązując matkę małoletniej do podjęcia decyzji i poinformowania Sądu o decyzji, co do przystąpienia małoletniej do niniejszej sprawy w charakterze powódki, pouczając o możliwości takiego przystąpienia. Następczymi pismami powódka – W. S. oświadczyła, że jej małoletnia córka – G. S. przystępuje do niniejszego procesu w

charakterze powódki. Postanowieniem z 10 lutego 2022 r., Sąd Rejonowy w Szamotułach zezwolił wnioskodawczyni - W. S. na dokonanie czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkiem jej małoletniej córki – G. S. polegającej na złożeniu w imieniu małoletniej oświadczenia o przystąpieniu do przedmiotowego procesu w charakterze powódki w sprawie o zapłatę i ustalenie z powództwa W. S. przeciwko S. S.A. prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, (aktualnie sygn. akt I C 548/21), a ponadto popieraniu powództwa w tej sprawie, obejmującego w szczególności żądania ustalenia nieważności umów kredytowych opisanych w pozwie.

Następnie pozwany na wypadek unieważnienia obu umów kredytowych i na wypadek nieuwzględnienia zarzutu potrącenia, podniósł zarzut zatrzymania kwoty 180.000 zł stanowiącej roszczenie pozwanego o zwrot wypłaconego powodowi kredytu oraz kwoty 68.149,12 zł stanowiącej roszczenie pozwanego o zwrot tzw. wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, łącznie 248.419,12 zł (w odniesieniu do umowy kredytu z 27 kwietnia 2007 r.), a także zarzut zatrzymania kwoty 50.000 zł stanowiącej roszczenie pozwanego w stosunku do powódek o zwrot udzielonego kredytu oraz kwoty 18.058,79 zł stanowiącej roszczenie pozwanego o zwrot tzw. wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, łącznie 68.058,79 zł (w odniesieniu do umowy kredytu z 5 listopada 2007 r.).

Ostatecznie strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko i oświadczyła, że zarzut zatrzymania jest niezasadny.

Wyrokiem z 28 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, w szczególności, ustalił, że umowa kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] zawarta w dniu 27 kwietnia 2007 r. pomiędzy K. S.A. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego) a W. S. i D. S. jest nieważna (pkt 1); ustalił, że umowa kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] zawarta w dniu 5 listopada 2007 r. pomiędzy K. S.A. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego) a W. S. i D. S. jest nieważna (pkt 2); zasądził od pozwanego na rzecz powódek kwotę 219.259,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 74.329,42 zł od dnia 6 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty; od kwoty 144.930,31 zł od dnia 21 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty (pkt 3); w pozostałej części oddalił powództwo (pkt 4).

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1; 2; 3 oraz 5, zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c.; 235<sup>2</sup> § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.; 235<sup>2</sup> § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 189 k.p.c.; art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c.; art. 69 ust. 1 i 2 ustawy - Prawo bankowe w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo bankowe w zw. z art. 353<sup>1</sup> k.c., art. 358<sup>1</sup> § 2 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c.; art. 385<sup>1</sup> § 1 i 3 k.c. i art. 385<sup>2</sup> k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 4 w zw. z art. 1 ust. 1 lit a i b ustawy o zmianie ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. - Prawo bankowe w zw. z art. 316 k.p.c.; art. 385<sup>1</sup> § 2 k.c., art. 56 k.c., art. 354 k.c. i art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385<sup>1</sup> § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 358 § 2 k.c. oraz art. 24 ust. 2 i 3 ustawy o NBP i art. L ustawy - przepisów wprowadzających k.c. oraz art. 69 ust. 3 Prawa bankowego; art. 385<sup>1</sup> k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c.; art. 455 k.c.; art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c.; art. 498 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 499 k.c. w zw. z art. 203<sup>1</sup> § 1 k.p.c.; art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c.

We wnioskach apelacji pozwany, między innymi, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu poprzez oddalenie powództwa w całości, przy czym już w toku postępowania przed Sądem II instancji, pozwany podniósł ponownie zarzut potrącenia wierzytelności strony powodowej o zapłatę kwoty dochodzonej w sprawie z wierzytelnością pozwanego o zwrot kwoty udzielonego kredytu, tj. 180.000 zł oraz kwoty 31.426,91 zł z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z kapitału udostępnionego na podstawie spornych: umowy kredytu z 27 kwietnia 2007 r. a także kwoty 50.000 zł i kwoty 8.935,83 zł z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z kapitału udostępnionego na podstawie umowy kredytu z 8 października 2008 r.

W odpowiedzi na apelację powódki wniosły o jej oddalenie w całości, a następnie pismem z 17 października 2024 r., sprecyzowanym na rozprawie apelacyjnej, w związku z oświadczeniem pozwanego o potrąceniu wierzytelności, powódki cofnęły pozew w zakresie roszczenia głównego 152.698,17 zł wraz z odsetkami naliczonymi do 25 września 2024 r. i zrzekły się roszczenia w tym zakresie, podtrzymując żądanie zapłaty co do 66.561,56 zł z ustawowymi

odsetkami za opóźnienie od 26 września 2024 r. do dnia zapłaty oraz co do odsetek ustawowych za opóźnienie od 152.698,17 zł od 26 września 2024 r. do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu apelacja pozwanego była bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu, przy czym częściowe i uchylenie, i zmiana zaskarżonego wyroku wynikała z częściowego cofnięcia powództwa i uwzględnienia zarzutu potrącenia złożonego na etapie postępowania apelacyjnego. Wśród wielowątkowych rozważań, dokonując oceny zgodności zaskarżonego wyroku z przepisami prawa materialnego Sąd odwoławczy podzielił argumentację prawną Sądu Okręgowego (z wyjątkiem dotyczącym zastosowania art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 353<sup>1</sup> k.c.). W szczególności Sąd Apelacyjny nie zaakceptował zarzutów zmierzających do podważenia abuzywnego charakteru wskazanych przez Sąd I instancji postanowień umownych. Tym samym chybiony był zarzut pozwanego, że możliwym było uznanie abuzywności jedynie części umowy, a nie całości. W dalszej kolejności Sąd odwoławczy uznał, że zawarte w spornych umowach postanowienia abuzywne były nigdy nieistniejące, a skoro bez nich umowa nie może być utrzymana w mocy, to również sporną umowę należało uznać za nigdy „nieistniejącą”. W konsekwencji sporne umowy okazały się nieważne *ex tunc*. Następnie Sąd II instancji stwierdził, że skoro pozwany w sposób niejednoznaczny, sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszający interes konsumenta, a zatem abuzywny określił zobowiązania strony powodowej wynikające ze spornych umów, nie mogły być one sanowane na podstawie art. 65 k.c. w zw. z art. 56 k.c. - przez odwołanie do zgodnego zamiaru stron umowy i jej celu. Nieuprawnione było, zatem przyjęcie, że wolą stron było zawarcie umowy o kredyt indeksowany. Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. poprzez uznanie braku interesu prawnego powódek w żądaniu ustalenia nieważności umowy, w sytuacji, gdy powódki wytoczyły również powództwo o zapłatę. W ocenie Sądu II instancji nie budziła wątpliwości prawidłowość zastosowania w sprawie przepisów art. 405 k.c. oraz art. 410 § 1 i 2 k.c. przy ocenie charakteru świadczenia spełnionego przez stronę powodową tytułem spłaty raty kredytu. Jeżeli umowa kredytu stała się trwale bezskuteczna (nieważna), świadczenia spełnione na jej podstawie powinny być postrzegane jako świadczenia nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Zdaniem

Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie naruszył też art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Konsumentom należne są, bowiem, zgodnie z art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wynikającego z wezwania pozwanego banku do zapłaty z powołaniem się na nieważność umowy kredytowej. Podniesiony, zaś, przez pozwanego na etapie postępowania przed Sądem I instancji zarzut zatrzymania nie mógł zostać uwzględniony w świetle aktualnego wyroku TSUE z dnia 14 grudnia 2023 r. w sprawie C-28/22; uwzględnienie zarzutu zatrzymania umożliwiłoby, bowiem, pozwanemu powstrzymanie się ze swoim świadczeniem do czasu faktycznego zabezpieczenia interesów przedsiębiorcy przez konsumenta i jednocześnie pozbawiłoby powodów prawa do odsetek za opóźnienie. Zatem uwzględnienie zarzutu zatrzymania naruszałoby zasadę skuteczności Dyrektywy 93/13 i czyniłoby iluzoryczną ustanowioną w niej ochronę konsumenta. Z uwagi na powyższe, zdaniem Sądu II instancji, Sąd Okręgowy prawidłowo nie uwzględnił zgłoszonego przez pozwanego zarzutu zatrzymania. Prawidłowe było też stanowisko Sądu I instancji o nieskuteczności podniesionego przez pozwanego przed tym Sądem zarzutu potrącenia.

Ostatecznie wyrokiem z 27 maja 2025 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w szczególności, w pkt. I. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 3. co do 152.698,17 zł należności głównej, co do odsetek ustawowych za opóźnienie od 74.329,42 zł od 6 kwietnia 2021 r. do 25 września 2024 r. i co do odsetek ustawowych za opóźnienie od 144.930,31 zł od 21 kwietnia 2021 r. do 25 września 2024 r. i w tej części umorzył postępowanie; w pkt II. w pozostałym zakresie rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3. zaskarżonego wyroku zmienił w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódek 66.561,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 września 2024 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od 152.698,17 zł od 26 września 2024 r. do dnia zapłaty; w pkt III. w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Pozwany S. S.A. z siedzibą w W., skargą kasacyjną zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 maja 2025 r. w części, tj.: co do pkt. II, III, IV.

Skargę tę oparł na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c.; art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385<sup>1</sup> §

1 k.c. i § 3 k.c. oraz art. 385<sup>2</sup> k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385<sup>1</sup> § 1 i § 3 k.c. oraz art. 385<sup>2</sup> k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; w przypadku, zaś, przyjęcia, że klauzula kursowa jest abuzywna podniósł zarzuty naruszenia: art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c.; art. 65 § 1 i 2 k.c.; art. 56 k.c. w zw. z art 41 ustawy - Prawo wekslowe; art. 56 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c., oraz art. 56 k.c.; art. 69 ust. 3 ustawy - Prawo bankowe w zw. art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c.; w przypadku, natomiast, przyjęcia, że klauzula kursowa jest abuzywna przy jednoczesnym uznaniu powyższych podstaw kasacyjnych za bezzasadne podniósł zarzuty naruszenia: art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c.; art. 358 § 2 k.c. w zw. z art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c.; art. 58 § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 385<sup>1</sup> § 1 i § 2 k.c. oraz w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 189 k.p.c.; art. 385<sup>1</sup> § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13.

Na podstawie art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. oraz 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi do rozpoznania, ze względu na - istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c., odnośnie do kwestii, „które postanowienia charakterystyczne dla umów kredytu indeksowanych do franka szwajcarskiego są abuzywne, a w przypadku stwierdzenia przez sąd, że uprawnienie banku do ustalania kursu franka szwajcarskiego narusza rażąco interesy konsumenta i jest niezgodne z dobrymi obyczajami: czy abuzywna jest wówczas wyłącznie Klauzula Kursowa określająca sposób ustalenia wartości franka szwajcarskiego, czy też wszystkie postanowienia dotyczące indeksacji kredytu, tj. Klauzula Kursowa i Klauzula Ryzyka Walutowego stanowiąca, że wysokość zobowiązań z umowy kredytu zależna jest od zmiennej na przestrzeni obowiązywania umowy wartości waluty obcej?”(1); potrzebę wykładni przepisu art. 189 k.p.c. wywołującą rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, dotyczące tego, „czy w sytuacji gdy kredytobiorcy przysługuje roszczenie o zapłatę, ma on interes prawny do wytoczenia powództwa wyłącznie o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego?” (2) oraz z uwagi na - występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne polegające na konieczności odniesienia się przez Sąd Najwyższy do następujących kwestii: „czy na etapie oceny możliwości obowiązywania umowy po usunięciu postanowienia abuzywnego, tj. na etapie, poprzedzającym etap zastępowania postanowienia abuzywnego przepisem

dyspozytywnym, o którym mowa w orzeczeniach TSUE C-26/13 Kasler, C-260/18 Dziubak i C-932/19 OTP Jelzalogbank Zrt, dopuszczalne jest ustalenie treści umowy (stosunku prawnego) w zakresie, który był regulowany przez abuzywną normę, na podstawie art. 65 § 1 i 2 k.c. lub art. 56 k.c. w zw. z art. 41 ustawy - Prawo wekslowe lub art. 56 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c. lub art. 56 k.c. w zw. ze wskazanymi w przypisie kilkudziesięcioma przepisami, z których na zasadzie analogii iuris lub analogii legis wynika, że w polskim prawie obowiązuje generalna norma, zgodnie z którą wartość waluty obcej określa się według kursu średniego NBP?”(3); „czy oceniając możliwości obowiązywania umowy kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego, po usunięciu postanowienia abuzywnego zgodnie z prawem krajowym, należy brać pod uwagę stan prawny z: (i) dnia zawarcia umowy, (ii) dnia powstania sporu czy (iii) dnia orzekania?”(4); „czy jeżeli bez abuzywnego postanowienia umowa kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego nie może obowiązywać, to dochodzi do automatycznej jego substytucji normą dyspozytywną, o ile tylko zastosowanie środków krajowych zapewnia doprowadzenie do sytuacji jaka miałby miejsce, gdyby umowa nie zawierała tego abuzywnego postanowienia?”(5); „czy art. 358 § 2 k.c. stanowi szczegółowy przepis dyspozytywny, który znajduje zastosowanie z mocy prawa (automatycznie) w miejsce abuzywnej Klauzuli Kursowej określającej sposób ustalenia kursu franka szwajcarskiego, na potrzeby operacji związanych z indeksowaniem przy wypłacie i przy spłacie kredytu?”(6); „czy rozważając unieważnienie umowy o kredyt indeksowany do waluty obcej na skutek uznania, że postanowienia odsyłające do tabeli kursów (klauzula kursowa) mają charakter niedozwolony należy mieć na względzie wyłącznie oświadczenie kredytobiorcy, czy badać również, czy określone rozstrzygnięcie prowadzi do zrealizowania celu Dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?”(7); „czy w sytuacji, jeżeli: a) Kredytobiorca wystąpił z inicjatywą zawarcia aneksu, w którym doprecyzowany został sposób tworzenia kursów w tabeli kursów, b) Kredytobiorca mając możliwość swobodnego zapoznania się z treścią aneksu i zrezygnowania z jego zawarcia, dobrowolnie zawarł ten aneks, można mówić, że konsument nie wyraził świadomej zgody na dalsze obowiązywanie określonego postanowienia, a w konsekwencji nie pozbawił



umowy ewentualnego, abuzywnego elementu, regulującego kwestie dokonywania przeliczeń walutowych pomiędzy stronami?”(8).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i

przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W odniesieniu do podnoszonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii prawnych i wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tzw. kredytów frankowych należy stwierdzić, że zostały już one wyjaśnione szczegółowo w orzecznictwie sądowym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP 1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23, II CSKP 1996/22, II CSKP 2231/22 i II CSKP 278/23, II CSKP 380/23, II CSKP 617/23).

Jeśli natomiast chodzi o problematykę związaną z interesem prawnym powódki w stwierdzeniu nieważności umowy kredytowej odnotować trzeba, że w wyroku z 23 listopada 2023 r., C-321/22 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, iż art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z zasadą skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z ich wykładnią dokonaną w orzecznictwie, które w celu uwzględnienia wytoczonego przez konsumenta powództwa zmierzającego do stwierdzenia bezskuteczności nieuczciwego warunku w umowie zawartej z przedsiębiorcą

wymagają dowodu na istnienie interesu prawnego, w sytuacji gdy uznaje się, że taki interes nie istnieje, jeżeli konsumentowi przysługuje powództwo o zwrot nienależnego świadczenia, lub gdy może on powołać się na tę bezskuteczność w ramach obrony przed powództwem wzajemnym w przedmiocie wyegzekwowania wykonania zobowiązania wytoczonym przeciwko niemu przez tego przedsiębiorcę na podstawie tego warunku.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 poz.1935 ze zm). Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

Władysław Pawlak

[PG]

[a.ł]